

Humanita v zákonu tíže.

Není člověka, který by se v mnoha obměnách osobně nesetkal s nezměrnou rozmanitostí důsledků zákona tíže. Zákona, jenž zjednodušeně, všechno poutá k zemi. Samozřejmě, že se týká i vesmírné mechaniky. Avšak jen málo z lidí tuto zákonitost chce vidět také ve světě myšlenek a v myšlenkových směrech, emocích a niterných pohnutkách.

Tomuto zákonu se bezpodmínečně podřizuje vše pozemské, je však možné se z něj „vykoupit“ silou vztlaku, vzletu, odstředivou či reaktivní silou, což vše patří k divům techniky. A jsou zde i jiné „lidštější nástroje“... šlechtnost a dobro, smysl pro krásu a podíl na pravdě. Pravdě skutečné, nikoli té lidské.

K „nástrojům“ šlechtnosti a dobra by mohly patřit zejména humanita, humanismus, jež chtějí naplnit soudobé cíle lidskosti skrze demokracii, ruku v ruce s výdobytky většiny společenskoekonomických vědních oborů a mnohých humánních aktivit.

Ve všeobecnosti je humanita lidmi pojímána jako směr a způsob myšlení, jehož středobodem jsou zejména hodnoty jedinečnosti a nadřazenosti „homo sapiens“. Kdy, tento člověk moudrý je příkladně vyobrazen ve „wikipedii“ jako dvojice nahých lidí, ženy a muže. A právě tento obrázek nejvýstižněji charakterizuje směr myšlení humanistů, ať už moderních, tradičních, či náboženských, amerických či marxistických. Humanistů připoutaných svým myšlením především k tělesnosti a k zemi. I náboženský humanismus, byť hovoří o Bohu, vidí vše jen v pozemském rozměru a ve výhledu, jež má podíl na všeobsáhlé pravdě v nedohlednu.

Pojďme spolu pohlédnout na humanitu homo sapiens zákonem tíže a to i pomocí obrázku v nejrozsáhlejší elektronické encyklopedii, v kontextu s živými obrazy života.

Jsou pozemská těla a jim sloužící způsob myšlení. Kdy moudrostí se obvykle rozumí shrnující a praktické rozumění světu i člověku, zároveň svrchované i taktně skromné, jež dává jistotu v rozhodování a jednání. K moudrosti nutně patří rozvaha, zkušenost a odstup od bezprostředních podnětů a okolností.

Nu a tento člověk moudrý, jak vidno, jakoby nevěděl, že moudrost vládne celým bytím. Přírodou, všehomírem, jeho tělesnem i niternem a že zákon tíže, který je součástí moudra jej zdaleka nepostavil do jím míněné „svrchovanosti“, ale jen tam, kde dnes musí složitě prožívat. Neboť skutečné pochopení svrchovanosti v dění Moudrosti teprve pozemského člověka člověkem dělá. A skutečná svrchovanost je také silou, jež má schopnost vykoupit člověka z pozemského zákona tíže. Což je totéž co plnohodnotný život, radost, vzlet, štěstí a vroucí modlitba díky.

Mnozí se nedávno vrátili z dovolených u jižních moří, či alespoň od rekreace u vody, kde se zhusta rekreovali také polonazi a nazí lidé. Nic proti tomu, máme demokracii, každý chce být „in“, pokrokový a nahota je přece „jen“ o čistotě úmyslů a zdraví tělesném i duševním. Žel, tito lidé nevědí, co činí, neboť jejich způsob myšlení je omezený a připoutaný zákonem tíže pouze k tělesnu. Že to má osudově zhoubný vliv na celá společenství i národy ve své dětinskosti nevidí.

Především ženské tělo je předmětem mnoha podnětů a pokukování s mnoha myšlenkovými představami a jejich realizací. Právě tam, kde bylo více dáno, je však zákon tíže nejneúprosnější.

Lidské tělo není jen hrouda z masa a kostí v medicínském pojetí, nýbrž jeho nedílnou součástí je celý věnec různých jemných proudů, vlivů, vibrací a záření, jež ale charakterizují člověka v jeho spojení s přírodou, kosmem a moudrem. Nutno při tom připomenout, že duševní a duchovní vyzařování je jiného druhu než materiální svět, svět smyslový a svět myšlenek, což soudobá učenost a světonázory příliš neakceptují.

Ženská duchovní podstata a mužská nejsou stejné. Mužská duše a ženská duše má svůj hluboký smysl a účel, jež ale podléhají zákonu tíže, pokud člověk nadradí vlastní mínění nad moudrost vyšší.

Mužská duše je hrubší a směřující více směrem působení zákona tíže, v pozemském uskutečnění. Ženská je jemnější a líbeznější a směřuje přirozeně směrem vzletu, kráse a moudrosti.

A tak jsou duše obsahující ženskost a duše, jež ženskost nemají. Ale již mnohá staletí se rodí i lidé, kdy ženská duše je v mužském těle, a mužská zase v ženském, což způsobuje nezměrné množství zmatků a rozpadání všeobšáhle lidskosti. Sebelepší humanita s tím nic nenadělá, protože i ona je tímto zmatkem zasažena a formována, jak je z dostupných podkladů patrné.

Jaké jsou však důsledky?

Je-li člověk pozorný, všimne si, že právě nahotu propagují zejména mužské a zhrzené duše v ženských tělech. Přitom příčina je jednoduchá. Nemají vyzařování studu, jež je nedílnou součástí ženskosti. Toto vyzařování spojuje právě ženství, ženskost, s ctností čistoty všehomíra, která je povznášející silou, vznešeností, vedoucí vždy ke kráse a smysluplnosti života ženy, rodiny i národa.

Věci jdou ale mnohem dále. Nahé tělo, zejména ženské, je nechráněně vystaveno slunečním paprskům, jež ale mnohá vyzařování osobního věnce záření oslabují i rozvolňují. Toto oslabené vyzařování však nemůže chránit a nechrání před ulpívajícími myšlenkovými formami pudové chtivosti mužů a také umělé morálky. Pudová chtivost těch, kteří si nemohou pomoci, podněcuje nízká tělesná vyzařování. Takto napadané ženské tělo je pak náchylné k nižším vibracím, kdy právě tyto vibrace se stávají „jakousi vakcínou“, jež dlouhodobě podněcuje nízké myšlení a městnající tělesná vyzařování. Ženského těla jsou potemnělá, často horkostí a vášní, i nepochopením. A to i ženská těla s darem ženskosti, jež pak niterně „bojují s tlakem studu a světským být „in“. Což se projevuje nepokojem, často i útekem od skutečného niterných podnětů, do pozlátka světskosti a náládovosti. Ale i neplodnosti. Žel, je zde také něco mnohem vážnějšího.

Vyzařování ženského těla je mostem k příchodu lidských duší do tohoto světa. Tedy spojující silou pro vtělení se duše do těla přicházejícího novorozence. Nu a jaké je vyzařování ženy a jí blízkého okolí, taková je duše přicházející na tento svět v těle dítěte. Přitom dětské tělo, jako dar přírody, odpovídá převážně stavu okolní přírody, i když vliv stavu duše a dědičných i karmických dispozic má na ně již značný vliv.

Dnešní doba kumuluje volnomyšlenkářství, tedy „na myšlenky clo neplatí“. Což je osudový omyl. Navíc humanitní směry a demokratická humanita a výchova jsou nezřídka jen zjištěnou morálkou pro ty, jež chtějí určovat jiným způsob života. Kdy právě zjištěnost je disharmonií pokřiveného vztahu pozemského tělesna a duševna. A tito zjištění lidé nezřídka stojí nevědomky před prvním krokem osobní proměny, jež naprosto a bez ohledů vyžadují zákony života. Jsou to ve skutečnosti zbabělci, kteří raději postupně ničí celý svět, než by udělali nápravu, jejíž důsledek by je

vymanil z tíže niterné nízkosti, jež rozleptává ušlechtilý dar vztahu muže a ženy. Náprava a naplnění jsou však vždy nesené radostí, volností a tvůrčím rozletem. Nikdy ne naivní nízkostí a chtivostí.

Moralista by velkoryse řekl, že je potřeba zachováti své hodnoty a jednoznačně se vyhnout místům s naháči a také všemu, co volnomyšlenkářství nahoty a sexu nějakou formou propaguje a živí, včetně přístupu mnohých umělců, učitelů a vychovatelů. Ale takový moralista ani netuší, že i on je od narození prosáknut nevyřešeným vztahem k nahotě a „sexepílu“. Jen to v sobě dusí, aniž by v tom udělal jediný krůček k nápravě, jež by pak ve výsledku vnesl jas do toho všeho. Pak přestal být moralista či humanista, ale stal by se člověkem vědoucím, tedy vskutku moudrým. Moudrý člověk nepotřebuje být posuzovatelem druhých, moralistou, ani humanistou, neboť on ví, vidí skutečnost, a jde se svým věděním cestou vznosu. Proto musí nejprve na bojiště, aby vybojoval úctu k sobě a ušlechtilé sebevědomí.

Až na bojišti uvidí, kde je osudově zraňována lidskost a ženskost. A tím i osud jednotlivců, společenství i národů a to bez ohledu na životní úroveň a zdánlivě ekonomickou „prosperitu“. Jež je také těžce postižena zákonem tíže, inflací.

Nu, cesta z toho ven je ztěžklá, ale možná.

Klíčem k ní je ženskost a řád čistoty myšlení. Skutečná ženskost nepřipustí nahotu, protože ženskost a stud patří k sobě. Čím vyšší stupeň ženskosti tím silnější stud. A čím se ženskost projevuje? Nikoli respektováním „pravidel slušnosti“ či náboženskou morálkou, ale živým vztahem k lidem a vyšší jsoucnosti. Ženskost je duchovním darem všehomíra – darem vyšší Vůle. Ženskost způsobuje, že již blízkost ženy s tímto rozvinutým darem vzbuzuje u pravých mužů odvahu, hrdinství a touhu po kráse. Není to ženské tělo, které je příčinou, ale jemné povznášející vibrace kolem ní a nad ní. Doslova povznášející. A tyto vibrace, jemné záření a vlnění, potřebují jednoznačně harmonickou ochranu. Ta je zejména ve způsobu myšlení, barvě a tónu hlasu i odívání.

Jedinou prospěšnou nahotou může být tvář a jemné ruce. A krása vlasů jen tam, kde je čisto. Už odhalená ramena způsobují oslabování ženskosti, tedy i studu. A je-li kryt dekolt, je chráněna i povznášející něha ženského hlasu. „Nahé břicho“ těžce oslabuje vyzařování plexu solaris a nahé nohy paralyzují věvec mateřství i pozemskou hybnost ženskosti. Vypasované oblečení odvádí pozornost od ženství k tělesnu. U žen je jejich tělesná schránka výrazněji pozměňována věkem, avšak ženskost čím je silnější, tím je vyzařování svěžejší a povznášející. Ženskost, stejně jako lidství nejsou závislé na čase, nýbrž jen na jejich síle. Proto chceš-li se, ženo, líbit, rozvíň především ženskost! Jen Ona ti ukáže cestu.

Muž, kterého se dotkla ženskost, vždy dá volnost ženě v jejím uzpůsobení a bude jí spravedlivou ochranou i druhem, ať je jakéhokoli věku a národnosti. Avšak pokud žena ženskost nemá nebo je tato silně potlačována příkladně způsobem chování a upřednostněním tělesnosti, pak není co chránit a muž musí najít odvahu a nechat ženu jít vstříc svému osudu. Neboť i národ, který se z „nežen“ rodí, již tuto cestu nastoupil. Tíže, jako ochránce veškerého života je pak mocnější než všechny výdobytky a poklady lidstva.

V Komni 23.9.2018